

Repertoriul jurisprudenței

ORDONANȚA TRIBUNALULUI (Camera a doua)

22 ianuarie 2020*

„Acțiune în anulare – Retragerea reducerilor certificate ale emisiilor de CO₂ – Regimul ecoinovațiilor – Regulamentul (CE) nr. 443/2009 – Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 725/2011 – Act care nu este supus căilor de atac – Măsură pregătitoare – Inadmisibilitate”

În cauza T-751/18,

Daimler AG, cu sediul în Stuttgart (Germania), reprezentată de N. Wimmer, de C. Arhold și de G. Ollinger, avocați,

reclamantă,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de J.-F. Brakeland și de A. Becker, în calitate de agenți,

pârâtă,

având ca obiect o cerere întemeiată pe articolul 263 TFUE prin care se solicită anularea scrisorii Ares(2018) 5413709 a Comisiei din 22 octombrie 2018 de notificare a retragerii reducerilor de emisii de CO₂ obținute prin intermediul ecoinovațiilor atribuite vehiculelor Daimler AG echipate cu alternatoare de înaltă eficiență Bosch HED EL 7-150 și 175 plus,

TRIBUNALUL (Camera a doua),

compus din doamnele V. Tomljenović (raportoare), președintă, P. Škvařilová-Pelzl și domnul I. Nömm, judecători,

grefier: domnul E. Coulon,

dă prezenta

Ordonanță

Cadrul juridic

- 1 În cadrul obiectivului stabilit de Uniunea Europeană de a reduce emisiile de dioxid de carbon (CO₂) generate de vehiculele ușoare, asigurând în același timp funcționarea corespunzătoare a pieței interne, Parlamentul European și Consiliul Uniunii Europene au adoptat Regulamentul (CE) nr. 443/2009 din

* Limba de procedură: germana.

23 aprilie 2009 de stabilire a standardelor de performanță privind emisiile pentru autoturismele noi, ca parte a abordării integrate a Comunității de a reduce emisiile de CO₂ generate de vehiculele ușoare (JO 2009, L 140, p. 1).

- 2 Pentru a atinge acest obiectiv, articolul 4 din Regulamentul nr. 443/2009 prevede că, pentru anul calendaristic care începe la 1 ianuarie 2012 și pentru fiecare an calendaristic ulterior, fiecare producător de autoturisme se asigură că media emisiilor sale specifice de CO₂ nu depășește obiectivul privind emisiile specifice stabilit în conformitate cu anexa I la regulamentul menționat sau, în cazul în care unui producător i se acordă o derogare în temeiul articolului 11 din același regulament, în conformitate cu respectiva derogare.
- 3 Stabilirea obiectivului privind emisiile specifice al unui producător are loc în conformitate cu articolul 4 din Regulamentul nr. 443/2009 coroborat cu anexa I la regulamentul menționat. Pe de altă parte, în scopul stabilirii mediei emisiilor specifice de CO₂ ale unui producător, statele membre identifică datele prevăzute la articolul 8 din Regulamentul nr. 443/2009 coroborat cu anexa II la regulamentul menționat, în special emisiile de CO₂ pentru toate autoturismele noi înmatriculate pe teritoriul lor în cursul anului precedent, astfel cum au fost stabilite în cadrul omologării de tip a vehiculelor și menționate în certificatul de conformitate prevăzut la articolul 18 din Directiva 2007/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 septembrie 2007 de stabilire a unui cadru pentru omologarea autovehiculelor și remorcilor acestora, precum și a sistemelor, componentelor și unităților tehnice separate destinate vehiculelor respective (Directivă-cadru) (JO 2007, L 263, p. 1).
- 4 Comisia Europeană înregistrează aceste date într-un registru public. În conformitate cu articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 443/2009, aceasta efectuează de asemenea, până la data de 30 iunie a fiecărui an, un calcul provizoriu al mediei emisiilor specifice de CO₂, al obiectivului privind emisiile specifice și al diferenței dintre aceste două valori în cursul anului calendaristic precedent, pentru fiecare producător, și comunică aceste date producătorilor respectivi.
- 5 În termen de trei luni de la această notificare, în decursul căruia producătorii pot notifica eventualele erori, Comisia confirmă sau modifică datele calculate provizoriu până la data de 31 octombrie a fiecărui an, în conformitate cu articolul 8 alineatul (5) din Regulamentul nr. 443/2009. Aceasta stabilește datele finale printr-o decizie formală și o publică sub forma listei prevăzute la articolul 10 din regulamentul menționat, care indică, pentru fiecare producător, obiectivul stabilit în anul calendaristic precedent, media emisiilor specifice de CO₂ din anul calendaristic precedent, precum și diferența dintre aceste două valori.
- 6 În cazul în care media emisiilor specifice de CO₂ ale unui producător depășește obiectivul său stabilit pentru același an calendaristic, Comisia impune plata primei pentru emisiile suplimentare prevăzută la articolul 9 din Regulamentul nr. 443/2009. La prelevarea acestei prime, Comisia se întemeiază pe datele definite și stabilite formal în conformitate cu articolul 8 alineatul (5) din regulamentul menționat.
- 7 Pe lângă protecția mediului, reducerea emisiilor de CO₂ ale autoturismelor noi, prevăzută de Regulamentul nr. 443/2009, are drept obiectiv funcționarea corespunzătoare a pieței interne și urmărește în special crearea de stimulente pentru realizarea de investiții în tehnologiile noi. În consecință, pentru a promova competitivitatea pe termen lung a industriei europene de automobile, regulamentul „promovează activ ecoinovația și ia în considerare viitoare evoluții ale tehnologiei” [a se vedea considerentul (13) al Regulamentului nr. 443/2009].
- 8 În consecință, articolul 12 din Regulamentul nr. 443/2009, referitor la ecoinovații, prevede că reducerile emisiilor de CO₂ obținute datorită utilizării tehnologiilor inovatoare sunt luate în considerare. În acest scop, ele sunt deduse din emisiile specifice de CO₂ ale vehiculelor la care sunt utilizate aceste tehnologii la calcularea mediei emisiilor specifice de CO₂ ale unui producător.

- 9 În acest scop, Comisia a adoptat, la 25 iulie 2011, Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 725/2011 de stabilire a unei proceduri de aprobare și de certificare a tehnologiilor inovatoare care contribuie la reducerea emisiilor de CO₂ generate de automobile, în temeiul Regulamentului (CE) nr. 443/2009 (JO 2011, L 194, p. 19).
- 10 Pentru a beneficia de o reducere a emisiilor de CO₂ întemeiată pe o tehnologie inovatoare la stabilirea mediei emisiilor specifice de CO₂ ale unui producător, acesta din urmă poate solicita Comisiei aprobarea unei tehnologii inovatoare ca ecoinovație. Pentru aceasta, el trebuie să depună o cerere de aprobare a unei tehnologii inovatoare ca ecoinovație care să cuprindă elementele enumerate la articolul 4 din Regulamentul de punere în aplicare nr. 725/2011. Comisia va evalua cererea, în conformitate cu articolul 10 din același regulament, și, dacă este cazul, va adopta o decizie de aprobare a tehnologiei inovatoare ca ecoinovație. Această decizie precizează informațiile necesare pentru certificarea reducerilor emisiilor de CO₂, în conformitate cu articolul 11 din Regulamentul de punere în aplicare nr. 725/2011, sub rezerva aplicării excepțiilor de la dreptul de acces public la documente prevăzute de Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO 2001, L 145, p. 43, Ediție specială, 01/vol. 3, p. 76).
- 11 Un producător de vehicule care, pentru a-și îndeplini obiectivul specific în materie de reducere a emisiilor, dorește să beneficieze de o reducere a mediei emisiilor sale specifice de CO₂ datorită reducerilor emisiilor de CO₂ rezultate dintr-o ecoinovație, în sensul articolului 12 din Regulamentul nr. 443/2009, poate în continuare, făcând trimitere la decizia Comisiei referitoare la aprobarea unei ecoinovații concrete, să solicite autorității naționale de omologare prevăzute de Directiva 2007/46 certificarea reducerilor emisiilor de CO₂ obținute prin utilizarea acestei ecoinovații la vehiculele sale, în conformitate cu articolul 11 alineatul (1) din Regulamentul de punere în aplicare nr. 725/2011. Reducerile emisiilor de CO₂, care sunt certificate pentru tipurile de vehicule, sunt menționate atât în documentația de omologare de tip corespunzătoare, transmisă de autoritatea națională de omologare, cât și în certificatul de conformitate al vehiculelor respective, emis de producător.
- 12 În ceea ce privește certificarea reducerilor emisiilor de CO₂ efectuată de autoritățile naționale de omologare și luarea în considerare a reducerilor certificate ale emisiilor de CO₂ pentru a stabili media emisiilor specifice de CO₂ ale unui producător, Regulamentul de punere în aplicare nr. 725/2011 prevede la articolul 12 o examinare de către Comisie a certificărilor, realizată ad-hoc. Modalitățile acestei verificări ad-hoc și eventualele consecințe care pot decurge de aici sunt definite la alineatele (1)-(3) ale acestui articol.

Istoricul cauzei și faptele ulterioare introducerii acțiunii

- 13 La 30 ianuarie 2015, Comisia a adoptat Decizia de punere în aplicare (UE) 2015/158 de aprobare a două alternatoare Robert Bosch GmbH de înaltă eficiență ca tehnologii inovatoare pentru reducerea emisiilor de CO₂ generate de autoturisme, în temeiul Regulamentului (CE) nr. 443/2009 (JO 2015, L 26, p. 31).
- 14 Reclamanta, Daimler AG, este un producător de automobile german care echipează unele autoturisme cu alternatoare Robert Bosch de înaltă eficiență (denumite în continuare „ecoinovațiile în litigiu”).
- 15 În conformitate cu articolul 11 din Regulamentul de punere în aplicare nr. 725/2011, referitor la certificarea reducerilor emisiilor de CO₂ obținute prin ecoinovații, reclamanta a solicitat și a obținut, din partea Kraftfahrt-Bundesamt (KBA, Oficiul federal pentru circulația autovehiculelor, Germania), certificarea reducerilor emisiilor de CO₂ obținute prin utilizarea ecoinovațiilor în litigiu la unele dintre vehiculele sale.

- 16 În cursul anului 2017, Comisia a efectuat, în conformitate cu articolul 12 din Regulamentul de punere în aplicare nr. 725/2011, referitor la reexaminarea certificărilor, o verificare ad-hoc a certificărilor reducerilor emisiilor de CO₂ ale reclamantei obținute datorită utilizării ecoinovațiilor în litigiu.
- 17 Comisia a constatat că reducerile certificate de KBA ale emisiilor de CO₂ erau mult mai importante decât reducerile emisiilor de CO₂ care puteau fi demonstrate aplicând metodologia de testare prevăzută la articolul 1 alineatul (3) din Decizia de punere în aplicare 2015/158 coroborat cu anexa la Decizia de punere în aplicare 2013/341/UE a Comisiei din 27 iunie 2013 de aprobare a alternatorului Valeo Efficient Generation Alternator ca tehnologie inovatoare pentru reducerea emisiilor de CO₂ generate de autoturisme, în temeiul Regulamentului (CE) nr. 443/2009 (JO 2013, L 179, p. 98).
- 18 Prin scrisoarea din 7 martie 2018, Comisia a informat reclamanta cu privire la diferențele constatate și a stabilit un termen de 60 de zile pentru ca aceasta să facă dovada că reducerile certificate ale emisiilor de CO₂ erau corecte.
- 19 La 16 martie 2018, reclamanta a confirmat primirea scrisorii din 7 martie 2018 și a propus Comisiei o discuție telefonică.
- 20 La 6 aprilie 2018, a avut loc o primă conversație telefonică, în cursul căreia reclamanta a indicat intenția sa de a prezenta fapte care permit explicarea diferenței constatate de Comisie cu ocazia verificării sale ad-hoc.
- 21 După discuții între, pe de o parte, reclamantă și producătorul ecoinovațiilor în litigiu și, pe de altă parte, reclamantă și Comisie, la 28 mai 2018, Comisia a sintetizat situația și a solicitat reclamantei să îi prezinte observații noi și anumite documente.
- 22 În urma unor noi discuții între reclamantă și Comisie, la 24 iulie 2018, a avut loc o a doua discuție telefonică între reclamantă, producătorul ecoinovațiilor în litigiu și Comisie, în cursul căreia au fost discutate pe larg motivele diferențelor dintre reducerile certificate ale emisiilor de CO₂ și cele demonstrate de Comisie în cadrul verificării sale ad-hoc.
- 23 Prin scrisoarea Ares(2018) 5413709 din 22 octombrie 2018 de notificare a retragerii reducerilor emisiilor de CO₂ obținute prin intermediul ecoinovațiilor atribuite vehiculelor Daimler AG echipate cu alternatoare de înaltă eficiență Bosch HED EL 7-150 și 175 plus (denumită în continuare „actul atacat”), Comisia a informat în esență reclamanta că, în urma discuțiilor cu aceasta din urmă și cu producătorul ecoinovațiilor în litigiu, concluzionase că diferențele constatate în ceea ce privește nivelurile de reducere a emisiilor de CO₂ se datorau metodologiilor de testare diferite utilizate. În consecință, Comisia a indicat reclamantei că reducerile certificate ale emisiilor de CO₂ cu referire la Decizia de punere în aplicare 2015/158 nu puteau fi luate în considerare pentru calculul mediei emisiilor specifice de CO₂ ale acesteia pentru anul 2017. În sfârșit, Comisia a invitat reclamanta să verifice lista vehiculelor în cauză și să îi notifice orice eroare sau omisiune în termen de o lună de la primirea scrisorii menționate.
- 24 Prin scrisoarea din 22 noiembrie 2018, reclamanta a confirmat lista vehiculelor în cauză și a contestat constatările efectuate de Comisie în actul atacat.
- 25 Prin scrisoarea din 7 februarie 2019, Comisia a răspuns la observațiile formulate de reclamantă în scrisoarea sa din 22 noiembrie 2018.
- 26 Pe de altă parte, Comisia a adoptat, la 3 aprilie 2019, Decizia de punere în aplicare (UE) 2019/583 de confirmare sau de modificare a calculului provizoriu al mediei emisiilor specifice de CO₂ și al obiectivelor privind emisiile specifice pentru producătorii de autoturisme, pentru anul calendaristic 2017, și pentru anumiți producători aparținând asociației Volkswagen, pentru anii calendaristici 2014, 2015 și 2016, în temeiul Regulamentului (CE) nr. 443/2009 (JO 2019, L 100, p. 66). Considerentul (13)

al deciziei de punere în aplicare menționate enunță că reducerile certificate ale emisiilor de CO₂ atribuite ecoinovațiilor în litigiu și utilizate de reclamantă nu ar trebui să fie luate în considerare la calcularea mediei emisiilor specifice ale acesteia.

Procedura și concluziile părților

- 27 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 21 decembrie 2018, reclamanta a formulat prezenta acțiune.
- 28 Prin înscrisul separat depus la grefa Tribunalului la 18 martie 2019, Comisia a ridicat o excepție de inadmisibilitate în temeiul articolului 130 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului.
- 29 Reclamanta a depus observații cu privire la această excepție la 6 mai 2019.
- 30 În cererea introductivă, reclamanta solicită Tribunalului:
- anularea actului atacat;
 - obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.
- 31 Prin intermediul excepției de inadmisibilitate, Comisia solicită Tribunalului:
- respingerea acțiunii ca inadmisibilă;
 - obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.
- 32 În observațiile formulate cu privire la excepția de inadmisibilitate, reclamanta solicită Tribunalului:
- respingerea excepției de inadmisibilitate;
 - stabilirea pentru Comisie a unui nou termen de prezentare a memoriului în apărare.
- 33 În cadrul măsurilor de organizare a procedurii, Tribunalul (fosta Cameră a șaptea) a invitat Comisia să răspundă în scris la trei întrebări. Comisia a dat curs acestei cereri în termenul stabilit.
- 34 Întrucât compunerea camerelor Tribunalului a fost modificată, în temeiul articolului 27 alineatul (5) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, prezenta cauză a fost reatribuită Camerei a doua.

În drept

- 35 În temeiul articolului 130 alineatele (1) și (7) din Regulamentul de procedură, la cererea pârâtului, Tribunalul poate să se pronunțe asupra inadmisibilității sau a necompetenței fără a intra în dezbateră fondului. Întrucât, în speță, Comisia a solicitat pronunțarea asupra inadmisibilității, Tribunalul, considerând că este suficient de lămurit pe baza înscrisurilor din dosar, decide să se pronunțe fără continuarea procedurii.
- 36 În susținerea excepției de inadmisibilitate, Comisia arată în esență, în primul rând, că actul atacat nu produce niciun efect juridic obligatoriu împotriva reclamantei, astfel încât, în lipsa unui act cauzator de prejudiciu, nu există niciun obiect al acțiunii valabil în sensul articolului 263 TFUE. În această privință, Comisia susține în esență că numai Decizia de punere în aplicare 2019/583, prin care aceasta a stabilit în mod obligatoriu din punct de vedere juridic media emisiilor specifice de CO₂ ale reclamantei pentru

anul 2017, produce efecte juridice. Aceasta arată, în al doilea rând, că reclamanta nu ar avea niciun interes de a exercita acțiunea, chiar dacă dreptul acesteia la protecție jurisdicțională efectivă ar fi luat în considerare, în conformitate cu articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

- 37 Reclamanta contestă argumentele Comisiei. Aceasta susține că actul atacat aduce deja atingere în sine, în mod direct, situației sale juridice, independent de Decizia de punere în aplicare 2019/583. Astfel, Comisia s-ar fi pronunțat deja în principiu și în mod obligatoriu din punct de vedere juridic în actul atacat cu privire la faptul că reducerile certificate ale emisiilor de CO₂, care rezultă din ecoinovațiile în litigiu nu trebuiau să fie luate în considerare în favoarea reclamantei. În consecință, ea nu poate fi invitată să conteste punerea în aplicare a acestei decizii în temeiul Deciziei de punere în aplicare 2019/583.
- 38 Potrivit articolului 263 TFUE, o acțiune în anulare se introduce împotriva actelor, altele decât recomandările și avizele, menite să producă efecte juridice față de terți.
- 39 Pentru a stabili dacă un act este susceptibil să facă obiectul unei astfel de acțiuni, trebuie examinată substanța însăși a acestui act, forma în care el a fost adoptat fiind, în principiu, lipsită de relevanță. În această privință, nu constituie acte sau decizii susceptibile de a face obiectul unei acțiuni în anulare decât măsurile care produc efecte juridice obligatorii de natură să afecteze interesele reclamantului, modificând în mod distinct situația juridică a acestuia (Hotărârea din 19 ianuarie 2017, Comisia/Total și Elf Aquitaine, C-351/15 P, EU:C:2017:27, punctele 35 și 36).
- 40 În special, în cazul unor acte sau decizii a căror elaborare se efectuează în mai multe etape ale unei proceduri interne, constituie, în principiu, acte atacabile doar măsurile care fixează definitiv poziția instituției la finalul procedurii, cu excluderea măsurilor intermediare al căror obiectiv este să pregătească decizia finală (Hotărârea din 11 noiembrie 1981, IBM/Comisia, 60/81, EU:C:1981:264, punctul 10, și Hotărârea din 27 iunie 1995, Guérin automobiles/Comisia, T-186/94, EU:T:1995:114, punctul 39).
- 41 Situația ar fi alta doar dacă acte sau decizii luate în cursul procedurii pregătitoare ar constitui ele însele termenul final al unei proceduri speciale distincte de cea care trebuie să îi permită instituției să statueze cu privire la fond (Hotărârea din 11 noiembrie 1981, IBM/Comisia, 60/81, EU:C:1981:264, punctul 11, și Ordonanța din 9 iunie 2004, Camós Grau/Comisia, T-96/03, EU:T:2004:172, punctul 30).
- 42 Pe de altă parte, un act intermediar nu poate face obiectul unei acțiuni în cazul în care se stabilește că nelegalitatea acestuia va putea fi invocată în susținerea unei acțiuni îndreptate împotriva deciziei finale în elaborarea căreia constituie o etapă. În astfel de condiții, acțiunea introdusă împotriva deciziei prin care se pune capăt procedurii va asigura o protecție jurisdicțională suficientă (Hotărârea din 13 octombrie 2011, Deutsche Post și Germania/Comisia, C-463/10 P și C-475/10 P, EU:C:2011:656, punctul 53; a se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea din 11 noiembrie 1981, IBM/Comisia, 60/81, EU:C:1981:264, punctul 12, și Hotărârea din 24 iunie 1986, AKZO Chemie și AKZO Chemie UK/Comisia, 53/85, EU:C:1986:256, punctul 19).
- 43 Prin urmare, trebuie să se examineze dacă actul atacat afectează interesele reclamantei, modificând în mod distinct situația sa juridică, și constituie, ca atare, un act cauzator de prejudicii.
- 44 Pentru a răspunde la această întrebare, este necesar să fie analizat, în primul rând, cadrul normativ din care fac parte actul atacat și Decizia de punere în aplicare 2019/583, înainte de a examina, în al doilea rând, substanța actului menționat.
- 45 În primul rând, în ceea ce privește cadrul normativ, trebuie subliniat că în speță este avut în vedere regimul ecoinovațiilor stabilit la articolul 12 din Regulamentul nr. 443/2009 și reglementat de Regulamentul de punere în aplicare nr. 725/2011.

- 46 Astfel cum s-a amintit la punctele 7 și 8 de mai sus, Regulamentul nr. 443/2009 încurajează dezvoltarea ecoinovației prin faptul că prevede, la articolul 12, posibilitatea producătorilor de a obține o reducere a mediei emisiilor lor specifice de CO₂ atunci când își dotează vehiculele cu tehnologii inovatoare care permit reducerea emisiilor de CO₂. Este vorba, așadar, despre un regim de stimulare instituit pentru a favoriza producătorii care investesc în ecoinovație. Alineatul (2) al articolului 12 din Regulamentul nr. 443/2009 prevede, pe de altă parte, adoptarea de către Comisie, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, a modalităților unei proceduri de aprobare a tehnologiilor inovatoare care permit reducerea emisiilor de CO₂ generate de autoturisme.
- 47 În acest context a fost adoptat Regulamentul de punere în aplicare nr. 725/2011. În această privință, trebuie amintit că, potrivit articolului 1, Regulamentul de punere în aplicare nr. 725/2011 are drept obiectiv să stabilească procedura de urmat în cazul solicitării, al evaluării, al aprobării și al certificării tehnologiilor inovatoare care contribuie la reducerea emisiilor de CO₂ generate de autoturisme, în conformitate cu articolul 12 din Regulamentul nr. 443/2009.
- 48 În consecință, procedura de aprobare a unei tehnologii inovatoare și cea de certificare a reducerilor emisiilor de CO₂ obținute prin ecoinovații prevăzute de Regulamentul de punere în aplicare nr. 725/2011 sunt legate în mod inextricabil de calcularea mediei emisiilor specifice de CO₂ ale producătorilor, astfel cum prevede Regulamentul nr. 443/2009. În această privință, trebuie arătat că aprobarea ca ecoinovație și certificarea reducerilor emisiilor de CO₂ obținută de un producător în temeiul Regulamentului de punere în aplicare nr. 725/2011 nu au alt obiectiv decât cel de a reduce media emisiilor specifice ale unui producător și nu sunt utilizate într-un context diferit de cel al Regulamentului nr. 443/2009.
- 49 În acest sens, trebuie arătat că deciziile de punere în aplicare adoptate de Comisie în urma procedurii de aprobare prevăzute de Regulamentul de punere în aplicare nr. 725/2011 se întemeiază pe articolul 12 alineatul (4) din Regulamentul nr. 443/2009 și menționează în mod expres în titlurile lor faptul că vizează aprobarea unei tehnologii ca tehnologie inovatoare care permite reducerea emisiilor de CO₂ generate de autoturisme.
- 50 Prin urmare, Regulamentul de punere în aplicare nr. 725/2011 stabilește cadrul juridic al regimului ecoinovațiilor în contextul aplicării Regulamentului nr. 443/2009 și, mai specific, pentru calcularea mediei emisiilor specifice de CO₂ ale producătorilor.
- 51 În al doilea rând, în ceea ce privește substanța actului atacat, trebuie arătat că, astfel cum s-a amintit la punctele 16-23 de mai sus, acesta a fost transmis reclamantei în urma unei verificări ad-hoc efectuate de Comisie în conformitate cu articolul 12 din Regulamentul de punere în aplicare nr. 725/2011. Prin intermediul acestui act, Comisia a informat-o în esență pe reclamantă că, în urma discuțiilor cu aceasta din urmă și cu producătorul ecoinovațiilor în litigiu, concluzionase că diferențele constatate în ceea ce privește nivelurile de reducere a emisiilor de CO₂ se datorau metodologiilor de testare diferite utilizate. În consecință, Comisia a indicat reclamantei că reducerile certificate ale emisiilor de CO₂ prin referire la Decizia de punere în aplicare 2015/158 nu puteau să fie luate în considerare la calcularea mediei emisiilor specifice de CO₂ ale acesteia pentru anul 2017. În sfârșit, Comisia a invitat-o pe reclamantă să verifice lista vehiculelor în cauză și să îi notifice orice eroare sau omisiune în termen de o lună de la primirea actului menționat.
- 52 Reclamanta observă că articolul 12 din Regulamentul de punere în aplicare nr. 725/2011, pe care se întemeiază actul atacat, pune la dispoziția Comisiei o procedură specifică de verificare ad-hoc și îi conferă competența de a decide să nu țină seama de reducerile certificate ale emisiilor de CO₂ la calcularea mediei emisiilor specifice de CO₂ ale unui producător pentru anul calendaristic următor. Puterea de a adopta o decizie fără luarea în considerare a reducerilor certificate ar constitui, așadar, având în vedere economia generală a legii, punctul final al procedurii de verificare prevăzute la articolul 12 din Regulamentul de punere în aplicare nr. 725/2011, care este diferită de cea prevăzută la articolul 12 din Regulamentul nr. 443/2009. În consecință, trimiterea efectuată de Comisie, în actul

atacat, la articolul 12 din Regulamentul de punere în aplicare nr. 725/2011 coroborată cu declarația potrivit căreia reducerile certificate ale emisiilor de CO₂ nu pot fi luate în considerare ar trebui apreciată ca fiind o decizie adoptată în temeiul articolului 12 alineatul (2) din Regulamentul de punere în aplicare nr. 725/2011, care conferă tocmai această competență Comisie.

53 În special, ea subliniază că, având în vedere contextul său și trimiterea la articolul 12 din Regulamentul de punere în aplicare nr. 725/2011, exprimarea „may not” utilizată la al patrulea alineat al actului atacat, în fraza „As a result, the Commission hereby notifies you of the eco-innovation CO₂ savings certified by reference to Implementing Decision (EU) 2015/158 that may not be taken into account for the calculation of the average specific emissions of Daimler AG in 2017” [În consecință, Comisia vă notifică prin prezenta reducerile emisiilor de CO₂ obținute prin intermediul ecoinovațiilor și certificate prin referire la Decizia de punere în aplicare (UE) 2015/158, care nu pot fi luate în considerare la calcularea mediei emisiilor specifice ale Daimler AG în anul 2017], ar trebui înțeleasă ca o afirmație de principiu, iar nu ca un simplu „preaviz” sau ca o simplă eventualitate a unei măsuri viitoare.

54 Această argumentație nu poate fi însă urmată.

55 În această privință, în primul rând, trebuie amintit că articolul 12 din Regulamentul de punere în aplicare nr. 725/2011 are următorul cuprins:

„(1) Comisia se asigură că certificările și reducerile de emisii de CO₂ atribuite vehiculelor individuale sunt verificate ad-hoc.

În cazul în care constată că există o diferență între reducerile certificate de emisii de CO₂ și reducerile pe care le-a verificat cu ajutorul metodologiei sau metodologiilor de testare relevante, Comisia îi notifică producătorului constatările sale.

De asemenea, Comisia poate, în cazul în care constată sau este informată cu privire la orice abateri sau inconsecvențe în cadrul metodologiei de testare sau al tehnologiei inovatoare în comparație cu informațiile primite ca parte a cererii de aprobare a tehnologiei inovatoare ca ecoinovație, să notifice aceste aspecte producătorului.

În termen de 60 de zile de la primirea acestei notificări, producătorul poate transmite Comisiei dovezi care să demonstreze corectitudinea reducerilor certificate de emisii de CO₂. La cererea Comisiei, trebuie furnizat raportul privind interacțiunea dintre diferite ecoinovații, menționat la articolul 7 alineatul (3).

(2) În cazul în care dovezile menționate la alineatul (1) nu sunt furnizate în intervalul de timp specificat sau în cazul în care consideră că dovezile prezentate nu sunt satisfăcătoare, Comisia poate decide să nu ia în considerare reducerile certificate de emisii de CO₂ la calcularea emisiilor specifice medii ale producătorului în cauză pentru anul calendaristic următor.

(3) Un producător în cazul căruia reducerile certificate ale emisiilor de CO₂ nu mai sunt luate în considerare poate depune o nouă cerere de certificare a vehiculelor în cauză, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 11 sau poate, după caz, să înainteze o solicitare de modificare a deciziei de aprobare în conformitate cu articolul 12a, care să fie susținută de dovezile necesare pentru a confirma caracterul adecvat al metodologiei de testare și nivelul reducerilor emisiilor de CO₂ obținute cu ajutorul tehnologiei inovatoare.”

- 56 În al doilea rând, trebuie arătat că, în cadrul actului atacat, datat 22 octombrie 2018, Comisia a precizat, în ceea ce privește calculul mediei emisiilor specifice de CO₂ ale reclamantei pentru anul 2017, că verificările sale privind reducerile legate de ecoinovațiile în litigiu nu îi permisese să ajungă la aceleași rezultate precum cele prezentate de reclamantă și că, în consecință, ar putea fi determinată să nu țină seama de reducerile certificate ale emisiilor de CO₂.
- 57 În plus, deși actul atacat comunică reclamantei consecințele constatărilor efectuate de Comisie pentru anul 2017, nu este mai puțin adevărat că, astfel cum reiese de asemenea din actul atacat, singura consecință avută în vedere în speță, în cazul unei insuficiențe constatate în ceea ce privește reducerile emisiilor de CO₂, este înlăturarea de către Comisie a reducerilor certificate ale emisiilor de CO₂ la calcularea mediei emisiilor specifice ale unui producător.
- 58 Prin urmare, Comisia va stabili în scopul efectuării unui astfel de calcul dacă trebuie să nu se țină seama de reducerile menționate. Din această perspectivă, reducerile certificate ale emisiilor de CO₂ sunt date, în același temei precum celelalte date colectate și transmise de statele membre Comisiei, în conformitate cu articolul 8 alineatele (1) și (2) din Regulamentul nr. 443/2009. Astfel, după cum a subliniat Comisia ca răspuns la o întrebare adresată prin intermediul unei măsuri de organizare a procedurii, examinarea aspectului dacă reducerea emisiilor de CO₂ rezultată din utilizarea ecoinovațiilor a fost luată în considerare, în conformitate cu articolul 12 din Regulamentul nr. 443/2009, la stabilirea performanțelor în materie de emisii ale unui producător face parte integrantă din calculul mediei emisiilor specifice de CO₂ ale producătorului respectiv, prevăzut la articolul 8 din Regulamentul nr. 443/2009. În consecință, astfel cum a indicat Comisia, decizia de a lua sau nu în considerare reducerile certificate ale emisiilor de CO₂ coincide în mod necesar cu adoptarea deciziei prevăzute la articolul 8 alineatul (5) din Regulamentul nr. 443/2009.
- 59 În acest sens, procesul de calcul, prevăzut la articolul 8 din Regulamentul nr. 443/2009, implică atât stabilirea datelor de care se va ține seama, cât și aplicarea unor formule matematice acestor date, astfel încât nu se poate spune că Comisia adoptă o decizie cu privire la datele care trebuie luate în considerare și o altă decizie distinctă cu privire la calculul în sine. În aceste împrejurări, actul atacat, întrucât are în vedere să nu țină seama de reducerile menționate, este numai o măsură pregătitoare în procedura care duce la adoptarea, în temeiul articolului 8 din Regulamentul nr. 443/2009, a deciziei privind calcularea mediei emisiilor specifice ale unui producător.
- 60 Faptul că din actul atacat rezultă în mod efectiv că Comisia ajunsese la o concluzie în ceea ce privește reducerile certificate ale emisiilor de CO₂, această concluzie fiind susceptibilă să influențeze calculul mediei emisiilor specifice de CO₂ ale reclamantei, nu implică totuși că este vorba despre o decizie definitivă, adoptată în cadrul unei proceduri distincte de cea care a dus la adoptarea Deciziei de punere în aplicare 2019/583. Astfel, faptul că actul atacat menționează tocmai calculul viitor al mediei emisiilor specifice de CO₂ ale reclamantei, care trebuia să urmeze, ilustrează caracterul nedefinitiv al actului atacat, care corespunde doar unei etape a procedurii având drept rezultat calcularea mediei emisiilor specifice de CO₂ ale reclamantei. În acest sens, trebuie amintit că articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 443/2009 prevede că Comisia notifică fiecărui producător calculele provizorii efectuate pentru respectivul producător pentru ca acesta să poată, în conformitate cu articolul 8 alineatul (5) din regulamentul menționat, să îi notifice eventualele erori referitoare la datele luate în considerare la calculare. Astfel, comunicarea efectuată către reclamantă prin intermediul actului atacat se înscrie în cadrul dialogului inițiat între Comisie și producători în scopul calculării mediei emisiilor lor specifice.
- 61 În această privință, trebuie subliniat, de altfel, că în considerentele (11)-(13) ale Deciziei de punere în aplicare 2019/583, Comisia a menționat verificarea ad-hoc pe care a efectuat-o în ceea ce privește ecoinovațiile în litigiu utilizate de reclamantă, rezultatul acestei verificări, și anume faptul că reducerile certificate ale emisiilor de CO₂ obținute datorită utilizării a două alternatoare eficiente la vehiculele

produse de reclamantă nu au fost confirmate și, în sfârșit, consecința unei astfel de constatări: neluarea în considerare a acestor reduceri certificate la calcularea mediei emisiilor specifice ale reclamantei pentru anul 2017, obiect al deciziei de punere în aplicare menționate.

- 62 În plus, deși actul atacat exprimă poziția la care a ajuns Direcția Generală Politici Climatice a Comisiei la finalul verificării ad-hoc a certificărilor, prevăzută la articolul 12 din Regulamentul de punere în aplicare nr. 725/2011, acesta nu stabilește definitiv poziția Comisiei în sine. Numai poziția stabilită de aceasta din urmă în Decizia de punere în aplicare 2019/583 este susceptibilă să modifice în mod distinct situația juridică a destinatarului său sau a oricărei alte persoane vizate în mod direct și individual de aceasta precum reclamanta (a se vedea, în acest sens și prin analogie, Ordonanța din 22 noiembrie 2007, Investire Partecipazioni/Comisia, T-418/05, nepublicată, EU:T:2007:354, punctul 39).
- 63 Prin urmare, actul atacat, deși conține o apreciere referitoare la reducerile certificate ale emisiilor de CO₂ ale reclamantei, nu este totuși decizia finală, întrucât aceasta din urmă este cea care include calculul mediei emisiilor specifice de CO₂ ale producătorilor, în speță Decizia de punere în aplicare 2019/583, în care se concretizează neluarea în considerare a reducerilor certificate ale emisiilor de CO₂. Astfel, Decizia de punere în aplicare 2019/583 este singura măsură care stabilește în mod clar media emisiilor specifice de CO₂ ale producătorilor, printre care și reclamanta, și care va produce, așadar, efecte asupra situației juridice a acesteia din urmă.
- 64 În această privință, trebuie arătat că reclamanta va putea invoca nelegalitatea care afectează eventual actul atacat în cadrul unei acțiuni în anulare introduse împotriva Deciziei de punere în aplicare 2019/583, întrucât aceasta face referire tocmai la concluziile formulate de Comisie cu ocazia verificării ad-hoc a certificărilor în litigiu.
- 65 În sfârșit, în al treilea rând, în ceea ce privește, mai specific, argumentul reclamantei întemeiat pe faptul că actul atacat ar constitui o decizie de punere în aplicare a competențelor conferite Comisiei în temeiul articolului 12 alineatul (2) din Regulamentul de punere în aplicare nr. 725/2011, trebuie arătat că acest alineat privește exclusiv calcularea emisiilor specifice medii ale producătorului în cauză pentru anul calendaristic următor, în timp ce actul atacat privește calcularea emisiilor menționate pentru anul 2017.
- 66 În plus și în orice ipoteză, trebuie arătat că, chiar presupunând că actul atacat ar putea avea o incidență asupra calculării emisiilor specifice medii ale producătorului în cauză pentru anul calendaristic următor, respectiv pentru anul 2019, reclamanta va putea totuși să invoce nelegalitatea care îl viciază eventual în cadrul unei acțiuni în anulare introduse împotriva deciziei de punere în aplicare de confirmare sau de modificare a calculului provizoriu al mediei emisiilor sale specifice de CO₂ pentru acest an.
- 67 În consecință, actul atacat trebuie considerat o măsură pregătitoare în procedura vizând calcularea mediei emisiilor specifice de CO₂ ale reclamantei și nu poate face, prin urmare, obiectul unei acțiuni în anulare.
- 68 Această concluzie nu poate fi repusă în discuție de celelalte argumente invocate de reclamantă pentru a demonstra că actul atacat a produs deja efecte care au afectat situația sa juridică.
- 69 În primul rând, reclamanta susține că actul atacat aduce deja atingere, în sine, situației sale juridice, independent de Decizia de punere în aplicare 2019/583, întrucât aceasta nu ar mai avea dreptul să includă reducerile certificate ale emisiilor de CO₂ în certificatul de conformitate, iar KBA nu ar mai fi autorizată să menționeze reducerile certificate ale emisiilor de CO₂ în favoarea sa în documentația de omologare de tip.

- 70 În această privință, trebuie arătat că astfel de efecte nu sunt prevăzute în mod expres la articolul 12 din Regulamentul de punere în aplicare nr. 725/2011 și nu rezultă în mod necesar și nici automat din constatarea efectuată de Comisie având drept rezultat neluarea în considerare a reducerilor certificate ale emisiilor de CO₂ la calcularea mediei emisiilor specifice ale unui producător. Astfel, alineatul (3) al acestui articol, referitor la acțiunile pe care le poate întreprinde producătorul într-o asemenea situație, prevede că producătorul menționat poate să depună o nouă cerere de certificare sau să înainteze o solicitare de modificare a deciziei de aprobare. Totuși, în acest stadiu nu este impusă nicio modificare sau revizuire a certificatelor de conformitate emise de producător și a documentației de omologare de tip furnizată de autoritatea națională de omologare. În sfârșit, ca răspuns la o întrebare adresată de Tribunal prin intermediul unei măsuri de organizare a procedurii, Comisia a confirmat că documentația de omologare de tip și certificatul de conformitate nu devin eronate prin faptul că se constată că reducerile certificate ale emisiilor de CO₂ nu pot fi luate în considerare la calcularea mediei emisiilor specifice de CO₂ ale unui producător.
- 71 În al doilea rând, reclamanta observă că articolul 12 alineatul (3) din Regulamentul de punere în aplicare nr. 725/2011, prin faptul că invită producătorul să depună o nouă cerere de certificare, dovedește caracterul obligatoriu din punct de vedere juridic al deciziei referitoare la neluarea în considerare a reducerilor certificate ale emisiilor de CO₂.
- 72 Acest argument este inoperant în vederea stabilirii aspectului dacă actul atacat este sau nu o măsură pregătitoare. Astfel, posibilitatea pe care i-o oferă producătorului articolul 12 alineatul (3) din Regulamentul de punere în aplicare nr. 725/2011 nu afectează, în orice caz, procesul de calculare a mediei emisiilor sale specifice de CO₂ pentru un an în care reducerile certificate ale emisiilor de CO₂ nu au fost luate în calcul. Faptul că acest articol menționează „producător[ul] în cazul căruia reducerile certificate ale emisiilor de CO₂ nu mai sunt luate în considerare” demonstrează că posibilitatea de a depune o nouă cerere de certificare este deschisă pentru producătorul a cărui situație este stabilită definitiv, altfel spus pentru cel cu privire la care este cert că reducerile certificate ale emisiilor de CO₂ nu au fost luate în considerare, ceea ce, astfel cum s-a menționat la punctele 58 și 63 de mai sus, rezultă din decizia finală referitoare la calcularea mediei emisiilor specifice ale producătorilor.
- 73 În al treilea rând, în ceea ce privește argumentul reclamantei potrivit căruia actul atacat aduce atingere în mod direct situației sale juridice, în măsura în care nu ar mai putea să își vândă vehiculele cu un certificat de conformitate care atestă reducerea emisiilor de CO₂, trebuie arătat că, pe de o parte, astfel cum s-a constatat la punctul 70 de mai sus, certificatul de conformitate nu devine eronat. Pe de altă parte, în orice caz, chiar dacă se admite că, astfel cum arată reclamanta, certificarea reducerii emisiilor de CO₂ poate constitui un argument în favoarea vânzării în contextul actual, în care consumatorii sunt din ce în ce mai atenți la impactul utilizării vehiculelor ușoare asupra mediului, aceasta nu înseamnă că retragerea unei astfel de certificări, din această perspectivă, ar putea fi considerată drept un efect care afectează situația juridică a reclamantei. Astfel, nu se poate considera că faptul de a nu mai putea invoca un argument în favoarea vânzării demonstrează atingerea adusă unui drept pe care l-ar fi dobândit reclamanta. În plus, reclamanta rămâne liberă să își vândă vehiculele. În consecință, aceasta nu poate susține că situația sa juridică a fost afectată.
- 74 În al patrulea rând, potrivit reclamantei, actul atacat avea în vedere o continuare a discuțiilor între ea și Comisie numai în ceea ce privește lista vehiculelor în cauză. Prin urmare, Comisia ar fi pus punct chestiunii de fond în litigiu referitoare la neluarea în considerare a reducerilor certificate ale emisiilor de CO₂. Prin scrisoarea sa din 22 noiembrie 2018, reclamanta a solicitat în mod explicit retragerea deciziei care a fost adoptată și nu a continuat schimbul anterior de argumente.
- 75 În această privință, trebuie arătat că din actul atacat reiese efectiv că Comisia aștepta observații din partea reclamantei numai cu privire la lista vehiculelor în cauză. Astfel, al cincilea paragraf al actului menționat face referire la eventuale erori sau omisiuni conținute în lista vehiculelor în cauză, aspect confirmat de faptul că concluzia acestui paragraf este în esență că, în lipsa unei observații din partea

reclamantei, lista urma să fie considerată ca fiind corectă. Totuși, chiar dacă Comisia a invitat reclamanta numai să verifice lista vehiculelor în cauză, nu este mai puțin adevărat că, în acest mod, ea anunța reclamantei intenția sa de a continua dialogul cu aceasta. Or, nu numai că reclamanta a explicat, în scrisoarea sa din 22 noiembrie 2018, motivul pentru care nu era de acord cu concluziile Comisiei referitoare la verificarea reducerilor certificate ale emisiilor de CO₂ în discuție în speță, ci Comisia a răspuns la observațiile reclamantei în scrisoarea sa din 7 februarie 2019, demonstrând astfel că dialogul cu aceasta pe tema respectivă nu se încheiase. În sfârșit, trebuie arătat că, în scrisoarea din 7 februarie 2019, Comisia a indicat, în concluzie, în esență că era în curs de a finaliza Decizia de punere în aplicare 2019/583, în care preciza că urma să furnizeze motivele detaliate ale neluării în considerare a reducerilor certificate ale emisiilor de CO₂.

- 76 Rezultă din tot ceea ce precedă că, astfel cum a susținut Comisia, actul atacat constituie o măsură pregătitoare și, așadar, nu este un act atacabil. Prin urmare, acțiunea trebuie respinsă ca inadmisibilă, în lipsa unui act care îi cauzează prejudicii reclamantei.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 77 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.
- 78 Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, se impune obligarea ei la suportarea propriilor cheltuieli de judecată, precum și a celor efectuate de Comisie, conform concluziilor acesteia din urmă.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a doua)

dispune:

- 1) Respinge acțiunea ca inadmisibilă.**
- 2) Obligă Daimler AG la plata cheltuielilor de judecată.**

Luxemburg, 22 ianuarie 2020.

Grefier
E. Coulon

Președintă
V. Tomljenović